

USPJEH RIBARSKE ZADRUGE ERDUT

Osijek, april 1950. — Jedna od najstarijih ribarskih zadruga u Osječkoj oblasti nalazi se u Erdutu, koja danas broji 17 domaćinstava. U toj ribarskoj zadruzi okupljeni su veliki ribari koji rade s većim ribarskim mrežama i nekoliko malih ribara koji rade s malim ribarskim alatom. Sa površine od 17 km Dunava ribari ove zadruge predaju otкупnom poduzeću godišnje po nekoliko vagona ribe. Dok su prošle godine predali preko 3 vagona ribe, ribari su martinjski nastavili ribolovom i u ovoj godini i predali preko 2.000 kg ribe, unatoč slabe vode. Oni su zimu vrlo korisno upotrijebili pletući mreže te svaki napravili po 20 komada vrški, jednu kecu i ostali pribor.

Ribari se žale da im gotovi laptasi (vrsta ribarskih mreža) ne valjaju, jer da radnici koji ih izrađuju nisu vjerovatno bili dovoljno stručni. Takvi su laptasi od tankog materijala spleteni i dlakavi, pa im riba teško prilazi.

Ove godine nabavili su 2 laptaska čamca i izradili 10 mreža od pređe. Zadržari ribari imaju jednu nepotrebnu tikvaru nosivosti 60 do 70 mtc koju bi rado prodali ili zamijenili za kakav drugi ribarski alat.

Na čelu zadruge nalazi se dobar i poznati ribar Pavao Bajči kao predsjednik, zatim Franjo Maurus, tajnik, te Ivan Pustaj, blagajnik. Svaki ribar-zadržar u prošloj je godini primio od zadruge 6.500 dinara u bonovima.

B. P.

VIDRA KAO ŠTETNIK NA MRIJESTU PASTRVA

Na brzacima pod Roškim slapom skuppe se iz Visovačkog jezera mnogobrojne pastrve na mrijest. Na razmjerno ograničenom prostoru, kreće se na stotine što krupnijih, što sitnijih pastrva u težini od 0.5 do 4 kg. Teži primjerci su rjeđi. Ove pastrve, dok traje mrijest, borave u blizini slapa, sad u dubljim položajima, sad na pličinama u struji, gdje na šljunkovitom dnu odlažu ikru. Na tim mjestima bio je koncem g. 1949. prvi puta organiziran lov matica pastrva u cilju dobivanja oplodene ikre. Tom zgodom imao sam prilike motriti vidre, koje nanose štetu loveći pastrve.

Vidra je stalan stanovnik na rijeci Krki i Visovačkom jezeru. Nije nimalo

rijetka. Ona se dakako zadržava na onim mjestima, gdje ima dovoljno ribe za hranu. Međutim za vrijeme mrijesta, vidre su se također skupile na tom ograničenom prostoru. Iz jutra na obali, nalazili su se ostaci pastrva, koje je noću žderala vidra. No vidre se nisu samo noću bavile ribolovom. Usred dana pojavljivale su se i lovile ribu. Vidra je inače poznata kao oprezna, divlja životinja.

Jedna je danju ulovila pastrvu oko 2 kg tešku i plivala prema otočiću ispod slapa. Ribari su zaveslali prema njoj progoneći je, pa stigavši je, zamahnuli su veslom, ali je ipak izmakla skupa sa plijenom. U više navrata primijetio sam

vidru kako lovi na tim mjestima. Bilo ih je većih i manjih. Jednu veoma krupnu promatrao sam kako u jakoj struji među zapjenjenim talasima po nekoliko puta roni i izronjava. Vjerojatno udahne zrak pa naglavce, protiv struje zaroni, tražeći plijen.

Urnebesni šum slapova, silna struja i pjena, blizina zgrada hidro-elektrane i mlina, veći broj ljudi, koji se u blizini kreću, a naročito ribari, koji su često čamcem i mrežom krstarili po tom prostoru, nisu smetali vidrama, da se gotovo svaki dan pojavljuju. Vjerojatno su osjetile, da ih nitko ozbiljno ne progoni, jer ni ribari, ni drugi ljudi u blizini nisu imali lovačke puške pri ruci.

Na jednoj pastrvi, mužjaku, teškom 3.5 kg, opazio sam na repnoj peraji tragove napada vidre. Odgrizla je komad repne peraje slomivši podebelu kost, oštro kao sjekinom. I na drugom jednom

primjeru našao sam trag vidrine čeljusti.

Pod konac decembra 1949. g. jednoga dana oko podne, začuo sam oštro cičanje i cvilenje. Primijetio sam u pjeni ispod slapa kako se komešaju dvije vidre, veća i manja. Vjerojatno su se međusobno napadale ili su bile u parenju. Po nekoliko puta su ronile i opet izlazile na površinu u blizini, dok ih nisam izgubio iz vida. Zanimljivo je, da poslije toga slučaja nisam vidio više nijedne vidre na tim mjestima.

Po svemu se vidi, da se vidre, kao opasni štetnici skupljaju na mjestima mriješta i da nanose znatnu štetu, loveći i uništavajući matice pastrve.

Zbog toga je neophodno potrebno u ovakvim slučajevima vatrenim oružjem i zamkama (gvožđa) progoniti vidre i na osobito izloženim mjestima, kao što je ovo kod Rogaškog slapa, organizirati tamanjenje vidre.

Z. T.

PISMO IZ OSIJEKA

U poluribnjaku »Bijelo Brdo — Sarvaš« opazilo se kod pokusnog lova, da imade sila zakrčljalih šarana, koji su se vjerojatno bili izmriještali u nekoj zabitnoj bari, a dolaskom visoke vode ušli u ribnjak. Glava je tom šarančiću velika, a tijelo potpuno zaostalo. Po ranama na tijelu može se prosuditi, da su ti šarančići već bili negdje u mreži. Odobrenjem Glavne direkcije ti su izgledni i zaostali šarančići izlovljeni i stavljeni u prodaju. Iako su izmriješteni još 1947., nisu bili teži od 20 dkg. U Dravi i Dunavu bilo je također mnogo mladih šarana, ali ti su bili bolji. Ovom zgodom morao bih napomenuti da

su gotovo svi šarani, ulovljeni prošle godine u otvorenoj Dravi, bili neizmriješteni, što je očitim dokazom, da nisu imali prilike za mriještenje. Voda je prošle godine došla prerano, već u mjesecu ožujku, kad još nisu postojali klimatski uslovi za mriještenje ciprinida, a kad su ti uslovi postojali (u maju i junu), nije bilo više vode, t. j. sva su prirodna mriještališta stajala na suhom. Ali ima još jedan uzrok neizmriještenja šarana. U mjesnim novinama bilo je javljeno, kako su ribari na vodama drž. dobra »Belje« napravili na kilometre ograde na dovodnim kanalima, kojima ulazi voda iz Dunava u te vode, i to se